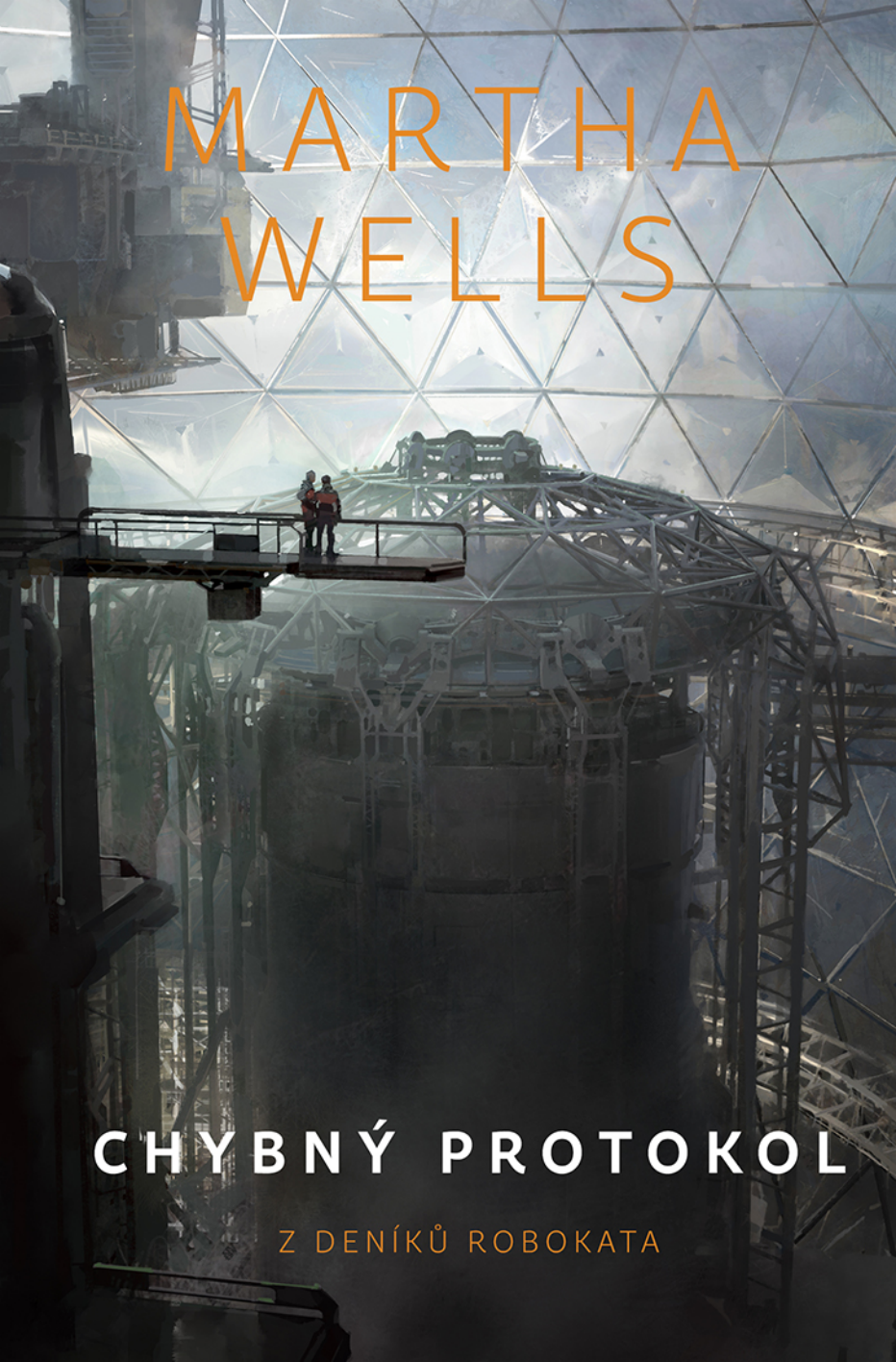

The background of the entire image is a complex industrial or futuristic interior. A large, translucent, faceted dome structure covers the top, with light filtering through. Below it, a massive, dark, cylindrical industrial component, possibly a reactor or a large storage tank, dominates the center. A network of metal scaffolding and walkways surrounds this central structure. Two small figures of people in safety gear stand on a walkway in the middle ground, providing a sense of scale. The overall atmosphere is one of high-tech industrial complexity.

MARTHA WELLS

CHYBNÝ PROTOKOL

Z DENÍKŮ ROBOKATA

MARTHA WELLS
CHYBNÝ PROTOKOL

Rogue Protocol
Copyright © 2018 by Martha Wells
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © František Jahnátek, 2020 Cover
© Jaime Jones, 2020
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-7642-784-6 (pdf)

MARTHA WELLS

CHYBNÝ PROTOKOL

Z DENÍKŮ ROBOKATA

KAPITOLA

první

NA TRANZITNÍ ROBOTY MÁM ZKRÁTKA SMŮLU. První mě vzal na palubu jako černého pasažéra výměnou za sbírku seriálů. Nic jiného nechtěl a po celý let se choval podle předepsaného protokolu. Není divu, že jsme si toho moc neřekli. Aspoň jsem ale měl klid na svoje oblíbené zábavní pořady. Pochopitelně jsem si díky této zkušenosti začal myslet, že se tak chová každý tranzitní robot.

Pak jsem se setkal s asociálním robotickým tranzitem. Oficiálně měl ART na starost řízení vesmírné výzkumné lodě. Kromě toho mi párkrát vyhrožoval zabitím, sledoval se mnou moje oblíbené seriály, změnil mi konfiguraci těla, poskytoval skvělou podporu, přesvědčil mě, že se mám vydávat za bezpečnostního poradce, zachránil životy mých klientek, a když jsem pozabíjel pár lidí

(mimochodem pěkných mizerů), tak po mně všechno uklidil. Vážně mi chyběl.

A teď byl přede mnou další let.

Jako ty předchozí ho řídil tranzitní robot a kromě pasažérů už žádnou lidskou posádku na palubě neměl. Loď většinou převážela techniky a lidi s vylepšenými schopnostmi, podle toho, kdo si ji pronajal. Zrovna ideální společnost to sice nebyla, ale lepší přepravní loď letící mým směrem jsem nenašel.

Na rozdíl od ARTa se mnou tenhle tranzitní robot komunikoval jen přes piktogramy a nechal mě nalodit se výměnou za pěknou porci seriálů. Seznam cestujících se nacházel na veřejné síti, takže jsem se pro jistotu nechal zapsat jako jeden z nich; co kdyby někdo kontroloval počet osob. Musel jsem ale zároveň uvést profesi. Ve slabé chvílce mě nenapadlo nic lepšího než bezpečnostní poradce.

Tranzitní robot to pochopil tak, že mě může použít jako ochranku a začal mi rovnou servírovat informace o problémech mezi pasažéry. Asi jsem vážně idiot, ale přistoupil jsem na to. Neptejte se mě proč. Nevím. Dost možná to mám vepsané ve své DNA a nemůžu jinak. (Snad někdy objevím kód, který jasně řekne: „Ano, přijal jsem Vaši žádost, ale rozhodl jsem se ji ignorovat.“)

Zpočátku to šlo snadno. Stačilo jen říct: „Jestli na ni ještě něco zkusíš, tak ti ty ruce přerazím. A pěkně pomalu.“ Pak se to trochu zkomplikovalo, a dokonce i ti, co byli dosud v klidu, se pustili do rvačky. Stálo mě to hodně času (tak cenného času ke sledování seriálů),

abych je od sebe dostal a urovnal hádky, které mi jinak byly naprosto ukradené.

Zbývala už jen poslední fáze letu a zatím se nám podařilo každou rvačku přežít. Už ani nevím, pokolikáté jsem se vydal urovnat hádku, tentokrát v jídelně.

Neměl jsem sice k dispozici žádné drony, ale i z bezpečnostních kamer jsem ještě přede dveřmi věděl, kde se kdo v jídelně nachází. Prošel jsem chumlem na sebe křičících lidí, prokličkoval mezi zpřeházenými stoly a židlemi a postavil se mezi dva rváče. Jeden z nich držel nějaké kuchyňské náčiní, které ale v příštím okamžiku pustil. To když jsem mu je obratně, aniž bych mu zlámal jedinou kůstku v prstech, vykroutil.

Možná si říkáte, že když se do něčeho vloží bezpečnostní poradce a odzbrojí útočníka, nikdo už nebude mít chuť se rvát a přehodnotí situaci. Tak to se mylíte. Vrávoravě ustoupili, ale dál si nadávali. Přihlížející na ně přestali povykovat a namísto toho začali pokřikovat na mě. Každý se mi snažil po svém překotně vysvětlit, co se vlastně stalo.

„Dost už!“ zařval jsem jako někdo, kdo předstírá, že je vylepšený člověk a bezpečnostní poradce zároveň, a může si dovolit lidem nařídít, aby sklapli.

Ztichli.

Pak jeden z nich jménem Ayres ze sebe vypravil: „Pane poradce Rine, neříkal jste náhodou, že už sem nechcete znovu přijít a zasahovat?“

Ten druhý, Elbik se jmenoval, se dramaticky rozpřáhl a řekl: „Pane poradce Rine, on tvrdil, že...“

I když jsem původně na stanici RaviHyral používal jméno Eden, nechal jsem si ho změnit na Rin. Byl jsem si naprosto jist, že bezpečnostní složky si moje jméno s masakrem na soukromé vesmírné lodi nijak nespojily, a kdyby náhodou ano, stejně by nikoho nepronásledovaly mimo svoje pole působnosti. Pokud by si je tedy k tomu někdo nenajal. Radši jsem neponechal nic náhodě.

Zpoza nakupených židlí a stolů se začali pomalu soukat ostatní a honem přidávali svoje verze toho, co se stalo. A zase se spustil křik a dohadování. Typické. (Kdybych už něco o lidském chování nevěděl ze seriálů, myslel bych si, že jediným způsobem komunikace mezi lidmi bývá křik a dohadování.)

Těch uplynulých dvacet šest cyklů v jejich společnosti mi ve skutečnosti připadalo jako přinejmenším dvě stě třicet. A to jsem se je pokusil rozptýlit a přeposlal do centrálního systému přepravní lodě všechny seriály. Prakticky to znamenalo, že je mohli sledovat téměř kdekoli na palubě. Hluk a křik se tím trochu snížil (hlavně u dětí) a rvaček taky ubylo. Zvlášť když jsem jednoho rváče přidržel levou rukou chvíli u zdi a nastolil jasná pravidla. (Pravidlo číslo jedna: nedotýkejte se bezpečnostního poradce Rina.) Jenže i přesto jsem několikrát jen bezmocně přihlížel tomu, jak si vylévají srdce, hází jeden na druhého špínu, stěžují si, jak je zneužívají korporátní společnosti (o tom už něco vím), a celkově, jak to je všechno na nic. Už mi z toho pomalu hrabalo.

Dneska jsem ale řekl: „Nezajímá mě to.“

Zase všichni ztichli.

Pokračoval jsem: „Zbývá nám šest hodin letu. Po přistání si dělejte, co chcete.“

Nezabralo to. I tak mi museli říct, kvůli čemu se tamti dva chlápci rvali. (Už ani nevím, co to bylo. Jakmile jsem vyšel z místnosti, vymazal jsem záznam.)

Rozčilovali mě a chovali se strašně dětinsky. Pozabíjet jsem je ale nechtěl. No tak dobře, možná trochu.

Bezpečnostní jednotka se především stará o bezpečnost svých klientů a snaží se zabránit komukoliv, kdo chce tuto bezpečnost narušit a buď je zmrzačit, nebo rovnou zabít. Zároveň musí taktně zabránit tomu, aby se nezmrzačili či nepozabíjeli navzájem. Jaké by k tomu mohli mít důvody, bezpečnostní jednotku nezajímá. Od toho mají svého nadřízeného, aby to vyřešil. (Popřípadě ignoroval tak dlouho, dokud se celý projekt nezvrhne v jeden velký masakr a bezpečnostní jednotka se nezačne modlit za naprosté zničení všech zúčastněných. Ne že bych o tom sám něco věděl.)

Jenže kromě mě tady už nikdo na bezpečný let nedohlížel. Věděl jsem, kam mají namířeno, a zrovna tak to věděli i oni. O to víc asi předstírali, že je rozčílila taková hloupost jako to, že si Viniga nebo Eva vzala nějaké ovoce navíc. Vždy jsem je vyslechl a předstíral, že to hned vyšetřím a zjistím, kdo například nechal prázdný obal v umyvadle.

Cílem jejich cesty byla jakási zavšivená planeta, kde na ně čekala jen samá práce. Od Ayrese jsem se dozvěděl, že se všichni upsali na dvacet let, a že pokud vydrží, přijdou si na slušné peníze. Byl si moc dobře vědom toho,

že jde o šílenou dohodu, ale pořád to bylo lepší než nic. Pracovní smlouva sice zajišťovala ubytování, ale jinak se jim všechno ostatní, jako jídlo, energie a lékařská péče včetně prevence, účtovalo.

(Jasně, Rathi kdysi řekl, že používání konstruktů se v podstatě rovná otroctví, ale na druhou stranu jsem nikdy nemusel platit za opravu, údržbu, munici a brnění. Samozřejmě se mě nikdo neptal, jestli stojím o práci bezpečnostní jednotky, ale to už mluvím jazykem metafor. [Poznámka na okraj: bude potřeba vyhledat si význam slova metafora.]

Zeptal jsem se Ayrese, jak se těch dvacet let počítá: jedná se o planetární kalendář, nebo vlastní kalendář korporace spravující onu planetu? Nebo používají standardní kalendář běžně doporučovaný korporacím? Nechápal, co po něm chci. Snad ani nepochopil, proč by na něčem takovém mělo záležet.

Přesně kvůli tomu jsem nechtěl s nikým z nich navázat hlubší vztah.

Kdybych mohl, vybral bych si k cestě jinou přepravní loď. Jenže žádná jiná nebyla k mání a já se potřeboval dostat na určitou tranzitní stanici, odkud jsem chtěl pokračovat ke svému cíli – místu zvanému Milu, nacházejícímu se mimo území pod správou korporace.

Rozhodl jsem se krátce poté, co jsem opustil Ravi-Hyral. Nejdřív jsem ale musel rychle zmizet, a to tak daleko, jak jen to bylo možné. (To víte, mít pár vražd na krku...) Skočil jsem na první přepravní loď a za sedm cyklů jsem vystoupil na rušné tranzitní křižovatce, což

mi vyhovovalo. Přece jen se líp ztratím v davu, i když musím snášet to, jak se na mě každý lepí. Fakt otřes. (Pak jsem ovšem potkal Ayrese s ostatními a pochopil, že otřes je slabé slovo.)

Navíc mi chyběl ART, Tapana, Mara a Rami. Když se musím o někoho starat, dávám přednost nepatrným zranitelným lidem, kteří se chovají mile, mají mě za nevím koho a oceňují moji snahu chránit jejich životy. (Ovšem přiznejme si, že na mě byly milé, protože předpokládaly, že mají tu čest s vylepšeným člověkem – holt nemůžu mít všechno.)

Po odchodu ze stanice RaviHyrál jsem se rozhodl co nejdřív vypadnout z oblasti pod správou korporace. K tomu jsem ale potřeboval naplánovat cestu. Odletové řády a informační kanály na palubě přepravní lodě nefungovaly, a tak mi nezbylo než čekat na to, až přistaneme. Pak jsem se ale v informacích doslova topil a potřeboval jsem si najít čas na jejich roztržidění. Navíc jsem tam byl už celých dvacet minut a zoufale mi chyběla chvíle o samotě. Kartou jsem si v nejbližším centru zaplatil kóji a zkusil si v ní trochu odpočinout. Mohl jsem se v ní natáhnout i s batohem, ale jinak jsem se cítil jako v přepravním boxu. Za svoji kariéru jsem v podobných boxech strávil docela hodně času a byl jsem na podobný prostor zvyklý – převáželi mě v nich jako náklad. Člověk by se do něčeho podobného uchýlil snad jen tehdy, kdyby byl na pokraji sil.

Jakmile jsem se uvelebil, podíval jsem se na nejnovější zprávy o skupinách Delta a Šerosvit. Okamžitě jsem

narazil na titulky oznamující, že soudní proces je v plném proudu a vše se prošetřuje. Od mého odchodu z RaviHyralu žádná změna. Bezpečnostní jednotka, o které nikdo nechtěl nic říct, se stále pohřešovala a nedokázal jsem určit, jestli si novináři myslí, že ji někdo ukrývá, nebo ne. Očividně se bránili spekulacím o tom, že jsem odešel sám. Pak jsem objevil rozhovor s doktorkou Mensahovou starý asi šest cyklů.

Sám sebe jsem překvapil, že ji tak rád vidím. Přiblížil jsem si její fotografii a zdála se mi v obličeji docela unavená. Z videa ani z rozhovoru samotného jsem nedokázal určit, kde se nachází. Doufal jsem, že se vrátila zpátky do chráněné oblasti. Pokud ne, snad jí aspoň obstarali slušnou ochranku. I když vzhledem k tomu, co si o bezpečnostních jednotkách a jejich zotročování myslela, pravděpodobně jakoukoli nabídku ochrany odmítla. I bez analýzy zdravotnického systému mi bylo jasné, že ty kruhy pod očima znamenají chronický nedostatek spánku.

Zaplavil mě pocit viny. Něco tu nesedělo a doufal jsem, že tím hlavním problémem nejsem já sám. Nemohla za to, že jsem utekl. Snad ji neženou k zodpovědnosti za propuštění jednotky, která má za sebou pár masakrů a která se teď pohybuje mezi nic netušícími lidmi. Nic takového ani nechtěla. Měla v plánu mě poslat do svého domu v chráněné oblasti, kde by mě patrně trochu zcivilizovala a vzdělávala. Dál už nevím. V každém případě nikdo v chráněné oblasti bezpečnostní jednotku nepotřebuje, a i s nově nabytou svobodou bych nad

sebou měl svého lidského opatrovníka (jinde mu rovnou říkají majitel).

Znovu jsem si ten článek přečetl. Podle zpravodajských agentur, které měly na starost vyšetřování kauzy skupiny Šerosvit a jejího útoku na základnu Delta, se jednalo o strategii firmy, a ne o náhodné pochybení. (Tady si představte můj překvapený obličej.) Už v minulosti čelila skupina Šerosvit několika stížnostem kvůli děravým smlouvám, monopolnímu chování, a dokonce i pokusu o změnu povrchu planety kdesi za hranicemi oblasti, kterou kontrolovala korporace. Proč tomu tak bylo, nikdo neví. Jen tak zmrvit planetu, byť třeba jen její část, se rovná pěknému skandálu. Překvapilo mě, že jim to prošlo. Vlastně ne, už mě to asi ani nepřekvapuje.

Na tu poslední věc se novináři zeptali doktorky Mensahové a ta následně odpověděla: „Vzhledem k mé zkušenosti se skupinou Šerosvit se hodlám obrátit na Radu pro ochranu životního prostředí a budu požadovat prošetření celé situace na planetě Milu. To, co tam skupina Šerosvit provedla, mělo za následek ztrátu zdrojů a zničení povrchu planety. Proč něco takového způsobili, nikdy nevysvětlili.“

Pod prohlášením doktorky Mensahové jsem našel odkaz na komentář s informací o tom, že jakási menší společnost operující za hranicemi korporátní oblasti převzala celý projekt na planetě Milu a odeslala na planetu technické vybavení, jež má zabránit jejímu dalšímu ničení. Podle všeho se nejprve pustí do odhadu škody.

Zbytek komentáře se zabýval tím, co všechno asi tým pro odhad negativních následků zjistí.

Ležel jsem a procházel další zprávy a kanály. Tušil jsem, co ten tým zjistí.

To, že jsem se mohl svobodně pohybovat a že se doktorka Mensahová objevila ve zprávách, mělo společný důvod: skupina Šerosvit neváhala pozabíjet pár bezmocných lidí, kteří stáli v cestě jejímu plánu zmocnit se pozůstatků mimozemské civilizace, minerálů a pravděpodobně i biologických zbytků v půdě. Leccos jsem už o tom věděl díky Tapaně a ostatním klientkám. Slyšel jsem, jak tehdy spolu mluvily o kódu pro určování podivných syntetik, a navíc jsem si stáhl knížku popisující podobné problémy. Přečetl jsem si ji mezi jednotlivými epizodami. Existovaly tony dohod o pozůstatcích mimozemských civilizací mezi politickými a korporátními uskupeními, a to jak vně, tak i mimo korporátní oblast. V podstatě šlo o to, že se jich bez patřičných povolení nemůžete ani dotknout.

Ještě když jsem odjížděl z centra volného obchodu, mysleli si všichni, že skupině Šerosvit nejde o nic jiného než o neomezený přístup k oněm pozůstatkům. Pravděpodobně by tam postavili jakýsi těžební komplex a pod záminkou, že tam probíhá těžba nerostných surovin, by v klidu studovali a shromažďovali starodávné artefakty.

Spustili tedy projekt na planetě Milu, aby se snáz dostali k tomu, co zbylo po mimozemských civilizacích, nebo aby získali určitá syntetika? Nebo chtěli oboje?